

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătinându-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cismădiei 3.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. Lipskani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Iulie v. 1888

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile rămân și pentru actualul format tot cele de până acum și sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie, cât și în România prin mandate postale (Posta-utalvány — Post-Anweisung.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașile, în cari li s'a trimis țiarul până acuma.Administrațiunea țiarului
„Tribuna“.

Sibiu, 22 Iunie s. v.

Ca pretutindenea, așa și în viața politică, prin schimbarea împregiurării oamenilor sunt dispensați dela angajamentele ce le vor fi luat vre-odată în condițiuni, care reclamau acele angajamente. Și nicăiri împregiurările nu se schimbă atât de des ca și tocmai în viața politică.

De astădată nu vom cerceta, pe ce cale și în ce chip și-au putut conțetănenii noștri maghiari câștiga simpatțiile poporului german. E destul să constatăm, că mai ales în timpul din urmă, Maghiarii erau poporul menageat de țumească și acestora se le mulțumească în cea mai mare parte le poziția ce li s'a creat în monarhia habsburgică.

Dar' simțindu-se odată tari și mari și biziindu-se mai mult în slăbiciunile altora, decât răzîmându-se pe propriile ocasiuni pentru de a se impune celorlalte popoare conlocuitoare, despoiandu-le în cele din urmă și de drepturile, pe care ei înșiși le-au garantat atunci când li s'a dat puterea în mână.

În regatul ungar trăesc aproape două milioane de Germani și așa Germaniei nu puteau și nu-i pot fi indiferenți lucrurile ce se petrec la noi. În curând privirile presei și ale cercurilor normative din Germania s'au îndreptat asupra acestor lucruri și lumea putea să observe, că poporul german încetul cu încetul a început a se înstrăina de cătră Maghiari.

Germania îi mai trebuia afară de aceasta o alianță puternică; și numai consolidată înlăuntru și bine încheată putea monarhia noastră să-i dea garanțele unei asemenea alianțe. Ear' țiarul berlinez „Kreuzzeitung“ încă înainte de asta cu vre-o trei luni, când făcuse Maghiarilor o critică pe cât de aspră, pe atât de meritată, o spune, că pentru alianța Germaniei cu Austria este de cea mai mare importanță conservarea și întărirea puterii monarchice a imperiului, care prin pozițiunea neclară de drept public a Ungariei e jignită și periclitată.

În periclitată cu organul guvernului unguresc, țiarele germane apoi deardându-l au dovedit, că Maghiarii nu lucră întru conservarea și întărirea acestei puteri și așa nu ne poate prinde mirarea, că, după semnele ce se arată, Germania și-a schimbat cu desăvîrșire atitudinea ei față cu guvernul din Budapesta.

E în firea lucrului, ca aceasta schimbare să înfrizeze apoi și asupra raporturilor de alianță dintre imperiul german și monarhia austro-ungară.

Și tocmai de aceea ne par cam risicate afirmațiunile contelui Albert Apponyi din discursul ce l-a rostit Duminecă înaintea alegătorilor sei din Jászberény.

„Voci externe eară vorbesc“, dă contele Apponyi, „că în punctul cel mai arqător al cestiunilor orientale, în Bulgarie trebuie să facem loc punctului de mănecare al Rusiei, conform cărtuia ea ar avé acolo drepturi speciale. Față cu aceasta, noi — nu numai opoziția, ci pot dăce, că întreaga națiune — persistăm prelungă aceea, că popoarele din Balcani nu lăsăm să se scurteze nici cu un fir de păr drepturile asigurate de libertate și independență; noué nu ne arogăm acolo nici un fel de drept special, dar' nici nu vom suferi, ca o altă putere să-și reclame

acolo drepturi mai multe decât sînt stabilite pentru fiecare putere mare în tractatul de Berlin. În aceasta direcțiune avem cele mai obligatoare declarațiuni ale guvernului comun așa, că o abatere dela aceasta direcțiune ar fi egală cu o înșelăciune, comisă față cu națiunea, dela care a primit atâtea și atâtea jertfe pentru de a fi în calea aceasta.“

Se poate, că „națiunea“ va persista prelungă acest punct de plecare, dar' e întrebare, dacă ea îl va și pute validita.

Se scie, că în legătură cu călătoria noului împărat al Germaniei în Rusia, țiarele germane, inspirate de sigur dela locurile mai înalte, vorbesc meru de drepturile nediscutabile, pe care le are Rusia în Balcani, și oare nu înseamnă aceasta, că Germanii nu vor să mai țină cont de susceptibilitățile Maghiarilor, ci vor cu ori-ce preț să reînnoască vechile legături de prietenie, care au existat între cele două imperii mari și care numai în anii din urmă au fost încetate?

Principele de Bismarck a declarat odată, că Bulgaria pentru Germania e Hecuba și el de sigur nici de dragul prîntului Ferdinand de Coburg, nici de al Maghiarilor nu va sacrifica prietenia cu marea imperiu vecin, care a făcut se-și mai facă încă serviciu și mai bune în timpuri de nevoe.

Mai curând sîntem dispuși a crede, că Austria se va lăpăda de Maghiari, pentru-că stă în interesul întregii monarhii și în interesul păcii generale de a nu se strica nici cu Rusia, dar' nici mai ales cu Germania.

Dacă Maghiarii timp de preste 20 de ani n'au știut să-și câștige simpatțiile popoarelor conlocuitoare cu ei, au dat cele mai eclatante doveși, că nu sînt un element, care poate să-și îndeplinească misiunea culturală în părțile orientale ale Europei.

S'au schimbat împregiurările și cu ele a încetat și angajamentul, pe care l-a luat apusul față cu cavaleriasca „națiune.“

Și, o repetăm, nu a noastră e vina, dacă evenimentele mari ce ne vor surprinde, vor afla pe conțetănenii noștri maghiari isoiați și părăsiți deliații lor de odinioară.

preumbla îngândurat prin odaie. Cu cât se apropia cu câte un pas de ospătar, acesta, timid, săria cu patru pași mai înapoi.

„Mai doresci ceva, d-le ospătar?“ — întrebă în fine bancherul.

„Ei, da! Te rog însă Măria Ta a nu te afla ofensat.“

„Nici de loc, afară cu vorba!“ — dăse „oaspele mort“ și întinse mîna spre ospătar spre a-l bate pe umăr. Acesta însă nu înțelese adevărul acestei mișcări și își închipuia altceva mai grozav, se aplecă deci căt pătul la pămînt, făcî o săritură și fugi pe ușă afară.

Deși nu-i convenia purtarea cea originală a acestui ospătar, totuși rise din respecturi țîndur Hainescu. El observase și aceea: că toți oamenii din hotel se purtau prea cu modestie și sficioși prelungă dînsul și își dăse: „Nu un smeu sau necurat?“

Se mai auzi o bătaie la ușă, aceasta se deschise încet și prin deschidătură se ivi un cap marțal, cu un nas roman și năse mustețe lungi și răsucite și întrebă: „Sînt la locul potrivit, e aci dl Hainescu?“

„Se înțelege.“

Un bărbat robust și mărișor în haine polițienesci apărî în ușă.

„Domnul primar orășenesc recerează pe Măria Ta se prezenteze înaintea sa!“

„Mă recerează? Aceasta sună cam prea polițienesc. Unde se află d-sa?“

„La sfîrșitul strădei, M. Ta, căsă din

„Unirea“ contra noastră.

Cetitorii noștri cunosc acuma în întreg cuprinsul ei grațioasa scrisoare a d-lui I. G. Bibicescu.

La rëndul nostru, înainte de toate, nu putem să nu mulțumim vechiului publicist de preste munți pentru deosebita bunăvoință, de care ne învrednicese. Căci în adevăr recunoaștem, că dl I. G. Bibicescu, „al doilea în vrîsta gazetărească“, ar pute să vorbească și mai și cu noi nise codarzi, nise băieți tineri și necunoscuți, între care — o recunoaștem — căutând s'ar pute afla nu al doilea, sau al treilea, ci poate al nouăzeci și nouălea după vrîsta între publicisti.

Putea dl Bibicescu să se urce și mai sus, ca să ne poată vedé pe noi și mai jos de cum ne vede și nu e altceva decât curată bunăvoință, că nu o face.

Dar' să trecem fără multă introducere în medias res.

Treii mai ales sînt imputările, pe care dl director al „Unirii“ ne adresează noué celor dela „Tribuna“:

1. Sănté pîrtele fricoși, Români neromâni, nu vetei nuse, cum vetei vorbă!
2. Ați abandonat pretensiunea cea mai cardinală a Românilor ardeleni, ați încetat a stărui pentru revendicarea autonomiei Transilvaniei.
3. Ați comis monstruositatea de a pleda pentru alegerea unui curmaghiar ca reprezentant în dietă al unui cerc curmaghiar românesc!

Ei bine, dl Bibicescu le poate dăce acestea, căci „Unirea“ nu trece Carpații, decât într'un singur exemplar, ear' aceasta încă numai pentru a ne cruma, pe aceasta a ne feri de o concurență atât de periculoasă, care sigur ar duce la sapă de lemn pe toată gazetăria de pe aicea. Cum am dăis, nimic decât cea mai pîrintească bunăvoință.

Fie și așa. Constatăm numai, că nu pentru Ardeleni a fost menită scrisoarea d-lui Bibicescu, căci aceia n'ar fi avut de unde să o cetească, dacă nu veniam noi să le-o prezentăm, căci „Unirea“, adevărat este, pe aicea nu se cetește.

Am reproduc-o însă chiar cu risicul de a importa noi singuri primejdioasa concurență a „Unirii“, pentru-că sîntem convinși, că mai bună apărare decât însuși scrisoarea d-lui Bibicescu nu ne trebuie!

Îi cunoaștem noi pe Români de pe aicea, Ei sînt oameni trăiți în necazuri, oameni mai presus de toate seriile și care nu prinde parada de fraze, fie ele ori-cît de măiestrite, ori-cît de curgătoare.

Ne cunosc și ei pe noi. Laolaltă ne împărțim necazurile și împreună ne scim greutățile.

Sună bine cele dăse de dl Bibicescu, dar' cu părere de rău îl asigurăm, că aicea sună în pustiu.

Teren mulțumitor se va afla și pentru astfel de declamațiuni printre oamenii,

care îi cunosc pe Ardeleni tot atât de bine, tot atât de suficient, după-cum îi cunoașce și dl Bibicescu și este elocuent de dînzii, adevă delă Brașov până la Előpatak. Ardelenii ei înșiși, preste tot Români din monarhia habsburgică altmintrelea judecă lucrurile.

Față cu acestia nici nu am avé nevoie să ne desvinovățim. Ținem însă și noi la prestigiul presei, ne simțim și noi confrăți cu cei de dîncolo și pentru lămurirea lor le scriem aceste.

Care va să dăcă bărbăția, curajul ne lipsească noué celor dela „Tribuna“ Nu încapă îndoală, de mare curaj vor fi dispunend cei dela „Unirea“ când vorbesc așa cu noi. Înzadar, noi sîntem incapabili să apretăm vitejia stimabilor noștri confrăți, cătă vreme nu le cunoaștem poziția tot atât de bine, precum ni-o cunoaștem pe a noastră.

Spre acest sfîrșit să ne permită dl Bibicescu a-l urice. Să vină d-sa cu strășnicii d-sale redactori aicea la Sibiu și noi vom merge în locul d-lor la București, nu mai mult decât pentru un an de fle și apoi vom discuta mai departe.

Dar' aceste sînt fleacuri, precum fleac e și aceea, că „Tribuna“ în patru ani de zile a avut șese procese de presă; mai multe decât ori care țiar românesc, ca să nu dăcem simplu ca ori-cî care țiar din patria noastră, sau ca toate țiarele românesci împreună. E fleac, că pe câte unul dintre colegii noștri ne-am obișnuit să-l scim aproape fără întrerupere în temniță — lucrul cel cu simburile este, că dl Slavici s'a apert în aceea a fost condamnat, pe când dl Dr. A. Murășanu, Român verde cum este, renunțînd la apărarea în limba neromânească, a fost condamnat achitat.

Renunțăm și noi a-l informa pe domnul Bibicescu în această materie, dacă nu și-a scuit câștiga singur informațiunile necesare nu-i vom spune pentru ce a fost condamnat dl Slavici și ne place a crede, că însuși dl Dr. A. Murășanu va recunoașce, că sîntem cel puțin foarte leali, dacă nu mai sgădărîm aceasta cestiune, care este una dintre misiunile vieții noastre publice.

În sfîrșit, ori ne crede „Unirea“ fricoși ori nu, noi avem să rămănem tot cei-cine am fost până acum, și rămănem aceia în credință, că am exprimat și exprimăm convingerea celei mai mari și celei mai bune părți a Românilor din monarhia austro-ungară.

Nuavem să ne cunăștrîm, după sfaturile d-lui Bibicescu. N'avem să apucăm pe calea bătută, pe care au ajuns Maghiarii acolo unde au ajuns. Ne vom ține încă pe vînt de monarhie și a Tronului, ear' nu ca unii din corifeii Maghiarilor, care se laudă, că au făcut-o. Vom perhorresca și pe viitor ori-ce act nesocotit, pentru care se va face propagandă între noi, vină aceea ori de unde ar veni. Nu ne

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Oaspele mort.

După H. Zschokke.

(Urmare din Nr. 139.)

Conveniri cu „oaspele mort“.

Un servitor al căsii fu însărcinat cu ducerea epistolei la hotelul la „Cruce“, și ajungend acolo întrebă de dl Hainescu. Părlitul de servitor alergase cu nădejdea a vedé pe „oaspele mort“, din îndepărtare. Deschise ușa la odaia, în care se afla bancherul, și sări în sus de spaimă când dete cu ochii de mătăhală de om lung, negru și palid. Acesta păși spre dînsul și îl întrebă într'un ton sec: „ce vrei?“ Acum era par-că acest om cu mult și mai negru, mai palid și mai palid de cum l'au închipuise servitorul.

„Iartă-mă M. Ta!“ — șopti servitorul tremurand ca varga; „nu voiam să vin aici, ci la domnul de Hainescu.“

„Acela sînt eu.“

„D-ta ești acela?“ — dăse sormanul om înholbând nise ochi mari și desperați, căci simția că i-se slăesc picioarele de padiment.

„Lasă-mă pentru Dumneșeu, lasă-mă să plec de aici!“

„Dar' că eu nu te rețin. Cine te-a trimis aici?“

„D-șoara Bontescu.“

„Și cu ce scop?“

„Să-ți imanez aceasta . . .“ N'avi vreme a sfîrși vorba, căci auzind bancherul, că este vorba de d-șoara Bontescu, păși spre servitor și în alt sens carea, ear' acesta lucră în lui în primis acest pas, aruncă străinului cartea la picioare și du-te voinice!

„Dar' originali oamenii mai sînt pe aici!“ exclamă Hainescu, cetî rëndurile Veroniceii, încrețî fruntea și păși prin odaie fluerand.

Întreaceea se auzi bătend încetisor la ușă, se deschise încet și se ivi sficioș capul ospătarului, își luă cu respect căciula de pe cap și făcea la complimente dese.

„Vii chiar la timpul potrivit, domnule ospătar, e prânțul gata?“ — întrebă domnul negru.

„Mă tem, că M. Ta nu-ți va conveni mănecarea la noi.“

„N'ai să te genezi în privința aceasta, am auzit că pregătesci excelent bucatele. Eu, ce e drept, nu mănănc mult, aceea însă să nu te atereze!“

„La hotelul „Regele“ se capătă bucate cu mult mai bine pregătite și mai ieftine.“

„N'am voie să sciu ceva de „Regele“, rămân aci la „Cruce“. Ești cu mult mai modest decum mă așteptam dela un ospătar. Caută de pune de prânțit!“

Ospătarul perplex freca căciula în mîni și nu scia cum să ducă la capăt ceea-ce îi zăcea pe inimă. Pocitul de oaspe nici nu observă prezența ospătarului mai mult, ci se

colț cea cu balcon. Voiu avé onoarea a Vă conduce.“

„Oho prietene, asta 'mi-ar mai lipsi! Nu iubesc excoartă militărească și polițienescă.“

„Astfel 'mi-a ordonat dl primar.“

„Bine, și d-ta trebuie să te supui; ai fost cumva soldat?“

„La regimentul al treilea de roșiori.“

„La care atac, în ce luptă ai primit brazda aceea pe frunte?“

„Hm! la un atac cu camerații... pentru o afurisită de fată.“

„Cred că nevasta d-tale nu va privi cu plăcere la acest semn de vitejie, dacă nu va fi însăși ea fata cea cu pricina.“

„N'am nevastă!“

„Tot una, ai însă o ibovnică, căci cel ce primesce totuși de dragul frumoaselor, acela nu poate fi nesimțitor. Însă spune-mi drept, nu-ți impută aleasa d-tale pentru acest semn de dragoste?“

Mustăciosul cam încrețî fruntea. Afând bancherul, că a cam dat de adevăr cu dragostea eroului acesta, doria să se amuzeze nițel și continuă: „Nu perde nădejdea, căci chiar prin brazda d-tale aduci o dovadă vedită că pentru ochii ei cei negri sau pentru părul ei cel ca peana corbului... ai fi în stare a face mult!“

Polițaiul schimbă la fețe și înholbând din ochi dăse: — „Cum M. Ta cunosti fata aceea?“ îngână el.

„Cum nu? E cea mai plăcută din întreg orașul!“ răspuse dl Hainescu zimbînd, căci doria să afle dragostea acestui om. Polițaiul însă nu avea nici o plăcere și gîndia sormanul la caii lui Sân-Plăcer ce omăria fete logodite.

„M. Ta o cunosti deja? Cum ar fi cu putință? Abia de ieri ești în oraș și eu am priveghiât la ușa casei inimioarei mele, și de nu eram eu pândia altul și n'ai putut intra la ea!“

„O prietene! O fată de treabă se află ușor și casele au și uș laterale.“

Mustăciosul stătea cu gura căscată, căci își aduse aminte, că într'adevăr mai era o ușă, care da prin meșina grădini. Dl Hainescu simția tot mai mare plăcere și își propuse a face pe polițaiu a fi gelos.

„Precios se vede e s'arată și-ți fi cea mai frumoasă? Gândeam eu! A-și brazda?“

„Ba, M. Ta, nu-i brazda cauza, chiar d-ta!“

„Ce dăci măi, eu? Dar' te faci de ris prietene! Ti! dar' temetor mai ești“. Aid să facem un pact între . . .“

„A, te pricepe, însă nu va fi nimic din aceea. Da, omne pricește!“

„D-ta mă vei conduce la frumoasa d-tale și eu voi căuta să o împrietenesc în ceea-ce privește brazda.“

Polițaiul făcî o mișcare de groază și mai recercă odată pe dl de Hainescu a merge la primar.

vom încălzi nici odată pentru memoria Curuților, nu vom profesa cultul revoluției pentru a face treburile altora, ci vom stăruia asupra caracterului poliglot al monarhiei noastre, la ale căreia hotare răsăritene se găsește în masse compacte poporul românesc ca element de ordine și aspirator la cultură. Eată programul nostru venerabile d-le Bibicescu!

Însă am încetat a formula neconținut revindicarea autonomiei Transilvaniei!

Tot e bine de noi, că numai atâtă ni se impută! După avântul mareț, ce-și luase dl Bibicescu la începutul scrisorii d-sale ne așteptam la mai mult. Ne așteptam să ne arete un singur pasagi, un singur cuvânt cel puțin din trecutului foii noastre, din care să ese la lumină, că am stăruit pentru contrarul sau am renunțat de a susține acest cardinal punct al programului dela Sibiu.

Ei bine, dl Bibicescu nu o face — poate ear' numai din părintească bunăvoință. Nu primim însă această bunăvoință, ci îl rugăm să o facă pe viitor. Ear' pentru-ca să o poată face cum se cade, ca să ne poată da de gol, îi punem în vedere următoarele cuvinte din programul foii noastre, care s'a tipărit în primul număr al ei:

„Autonomia Transilvaniei, fiind una dintre formele, prin care majoritatea, ba chiar aproape unanimitatea Românilor din țările supuse coroanei Stlui Stefan socotesc pe din destul asigurată dezvoltarea națională română, vom persista asupra dreptului de autonomie a Transilvaniei și vom stăruia ca toți Români să persiste împreună cu noi.”

Să ne documenteze dl Bibicescu, că ne-am abătut cândva dela acesta sau dela alt punct al programului nostru și atunci vom vedea, până când nu va face-o însă, ierte-ne să-i repetăm, că aici la noi frazele nu prind.

În sfârșit cea mai grea poate dintre toate greșelile noastre este, că în singurul scaun de deputat în dieta Ungariei, pe care îl au, pot și este permis să-l aibă Români, șede un Maghiar neoaș, dl Ludovic Mocsary.

Am fost totdeauna în oare-care rezervă față cu ultima alegere din Caransebeș. Nu facem noi astăzi d-lui Mocsary nici măcar elogiurile, pe care 'le face dl Bibicescu. Frații nostri caransebeșeni nu ne-au întrebat, când 'i-au pus candidatura, și nici că aveau nevoie să ne întrebe. Cu toate acestea nu am desaprobat și nu desaprobam faptul săvârșit de dinșii, căci cu deosebire în timpul din urmă ne-am obișnuit a-i considera ca pe cei mai hotărâți, activi și bine organizați aderenți ai partidului nostru național.

Vor fi scind ei, cel puțin tot atât de bine cât și d-ta, d-le Bibicescu, ce fac, când s'au hotărât a trimite un Maghiar ca reprezentant al lor în dietă. Pentru noi a fost de ajuns să șcim, că dinșii și după alegerea aceasta, ca și înaintea ei, au rămas neclintii prelungiți programul din Sibiu, și că au declarat și noului lor deputat, că precum nu pretind dela dînsul să se lapede de principile sale, astfel nici ei nu se vor abate intru nimica dela credințele și aspirațiunile lor politice, care sînt și ale noastre.

Mai mult de atâtă, până la altele nu a fost treaba noastră, și nu este treaba d-tale, ci numai și numai a lor.

Între bărbății, care au făcut această alegere, și care au încuviințat-o, aflăm pe dl general Traian Doda și alți frunțași de ai noștri, pe care noi îi stimăm în toată sinceritatea, căci îi cunoaștem mai bine ca pe d-ta, despre care, fie-ne permis a o spune, din

„Voiu veni, însă nu-ți permit ca să mă însoțesc!”

„Am astfel ordin.”

„Eu însă îți demând: mergi de înscințează pe dl primar, că voiu veni! De-mi mai contrădici numai cu un cuvânt, apoi grijește unde-ți e fata!”

„Dar' pentru D-deu, domnule!” îngână onestul polițai cuprins de frică. „Te ascult, însă cruță, cruță, pentru D-deu, acest sânge nevinovat!”

„Măi, măi! nu cumva gândești, că de dragostea prea mare să-ți mănânc fata?”

„Pe cuvântul M. Tale, ... promite-mi, că vei cruța sârmana copilă, eu voiu urma intru toate ordinilor M. Tale, de 'mi-ai cere chiar și viața.”

„Fii liniștit, și dau bucuos cuvântul, că voiu lăsa în viață onesta ta iubită; una însă să-mi explici: din ce motiv te temi de mine, crești, că doară eu voesc moartea acelei copilă?”

„Mi-ai dat cuvântul și sînt mulțumit, dar' și ce motiv ai să ai să-mi dai Saffa mea? Merg și îți las voia, nădăjduesc însă, că și iadal are să-și țină cuvântul dat.”

Cu cuvintele aceste plecă sârmanul om și auzi în urma sa cum rîdea „oaspele mort” în hohote. Risul acesta îi părea sinistru și îl cutremura, era risul ironic al satanei.

Alergă la primar și îi istorisi acestuia întreaga întâmplare.

punctul nostru de vedere abia șcim mai mult decât atâtă, că ești un gazetar bătrân.

Eată-ne deci, stimabile domnule, că sîntem incorigibili!

Nu ne sparie nici amenințarea, că vei transpune lupta în contra noastră pe terenul nostru. Din contră primim cu bucurie această luptă și mai bine ne-ar păre încă, dacă 'ți-ai trimite cel puțin pe câțiva dintre strașnicii d-tale colaboratori aici la noi, ca să lupte față în față cu noi și să ne convingă, că sîntem în adevăr atât de strașnici, precum ni se par din depărtare!

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 21 Iunie st. v.

Despre întâlnirea împăratului Wilhelm cu împăratul Rusiei până acum numai atâtă se știe pozitiv, că aceea va fi în Petersburg, dar' încă nu e hotărât, dacă principele de Bismarck îl va însoți ori nu cu privilegiul acesta. În fața caracterului personal ce se ținea, că îl va avea această întâlnire, e destulă și singura combinațiune a asistării principelui de Bismarck, pentru-ca întregul act să primească un colorit politic de cea mai mare importanță. Și „Pester Lloyd” se și teme rău de aceasta, mai ales după-ce foile germane accentuează din nou poziția ce-i compete Rusiei în Peninsula-Balcenică.

Crisa ministerială din Prusia, care s'a ivit cam pe timpul împăratului Frideric, s'a rezolvat acum prin numirea vice-secretarului de stat Herrfurth de ministru de interne. Diarele din Berlin spun, că noul ministru este o bună putere de lucrare și nu e brusc în comunicările lui personale și parlamentare.

Mai de mult am fost arătat, că o bandă de Montenegrii sub conducerea lui Vaso Curti a dat năvală asupra populațiilor albaneze din Hosi și Gruda. „Pol. Korr.” publică acum următoarele detalii: Banda se compunea în total din cincideci de persoane și era împărțită în trei cete spre a-și asigura izbânda. Pentru a înlesni năvălirea și pentru a asigura retragerea s'au pus patru montenegrii dealungul râului Zem dela graniță. Versiunea răspândită din partea montenegrină, că a fost numai un cas de ură de moarte sau vendetă, se dovedește că nu este de loc întemeiată. A omorât, ce e drept cu vre-o dece zile înainte de năvălire, un Albanez pe un Motenegrin în piața din Podgorița și apoi a fugit; dar' între aceasta faptă sângeroasă și năvălirea, de care este vorba, nu există cu toate acestea nici o legătură, pentru-că năvălirea a fost organizată de mai înainte și banda pe acea vreme era deja compusă. Vaso Curti și întreaga sa bandă, care, după-cum se pretinde, ar fi chemată la Cetinie să se justifice, sînt numai internați la granița montenegrină-erțegovineană.

Între o convorbire ce a avut-o corespondentul țiarului „Neue Freie Presse” cu Stambuloff, acesta a dis: Presa europeană îmi atribuie intențiuni rele față cu Popoff. Eu asigur însă, că n'am avut nici odată de gând să-l ruinez. El nu 'mi-a stat în cale; sînt destul de tare și fără dînsul. Am apărut întotdeauna pe criminalii politici, de exemplu pe Karaveloff, pe care 'l-am scăpat de judecată. Eu nu împedec nici machinațiunile lui Zankoff și Radoslavoff. E adevărate, că am trebuit să iau măsuri câte odată contrare poate cu textul legilor, dar' au fost cazuri excepționale. Nu de mult a trebuit să arestez și pe Stoinovici, amicul lui Radoslavoff, pentru-că întărîta pe oficeri să omoare pe toți ministrii liberali. Față cu marile sale merite, Popoff poate fi rehabilitat de Sbranie. Ministrii conservatori pot demisiona, dacă poftesc. Deși sînt oameni capabili și folositori în cabinet, spriginul lor nu e tocmai neapărat de trebuință.

Cabinetul poate fi lesne completat. Unirea cu Radoslavoff sau Karaveloff nu e de trebuință; ei n'au partid; Zankoff însă are mai mulți partizani.

Suferințele Basarabianului.

Sub acest titlu cetim în „Democratia” dela 3 Iulie n. următorul articol:

Tot ce a cunoscut Rusia este merit morții, căci comitetele panslavice și capul căroră este generalul Ignatieff și care au o foarte mare înflurire asupra mersului trebilor politice în Rusia, vor ca imperiul slav să nu mai aibă margini, să cucerască, să înghiță și să nimicască tot în giuru-i și să devină

o enormă Chină numai prin sine și numai pentru sine trăitoare.

Și pentru a duce la îndeplinire acest scop, ce nu puțin îngrijese chiar puteri mari din Europa și care pe noi mai ales trebuie să ne îngrijească, Rusia nu-și alege nici decum mijloacele.

A cumpăra trădători e pentru ea un lucru de toate zilele, a urzi intrigi ori-cât de joasnice, a cheltui milioane spre ruina vecinilor, a urmări o politică de înșelătorie, a întemeia despăcheri în sinul popoarelor menite a fi victime, a falsifica adevărul, a călca sentimentele recunoștinței, a profita de slăbiciunile amicilor, chiar toate acestea, toate sînt tot atâtea mijloace binevenite, pe care Rusia le întrebunțează în ori-ce oară întru atingerea izbândeii.

Ear' cu popoarele, pe care le-a cucerit deja, Rusia e și mai rea, și mai crudă încă, căutând a le mistui cât mai neîntârziat; și după-cum am mai arătat și în alte rânduri, poporul basarabian este cel mai încercat dintre victimele poftei de cucerire a Rusiei. A vorbi și a scrie românește nu-i este nici decum iertat, și e oprit a se ruga lui Dumnezeu în limba lui strămoșească.

Averea Românilor basarabian a fost încă mai puțin respectată decât pornirile sufletului lui, căci Rusia nu supune și stăpânește numai, ci umilește pe cel cucerit și apoi prin sărăcie și miserie îl nimicescă.

Și în țările noastre, în tot cât Rusia a avut o înflurire directă și un amestec nemeditat în treburile noastre, ea a lucrat mereu și cu mare stăruință la ruina Românilor. Dar' în Basarabia ea 'și-a completat opera.

Acolo ea a declarat încă dela 1812 pe stăpanul muncitor liber și cu totul stăpân pe persoana sa și pe mișcările sale, ear' pe proprietarul pământului 'l-a declarat stăpân absolut al proprietății sale. De asemenea a ridicat claca și a pus în locul ei libera învoială între cultivător și proprietar. Această măsură, care la întâia privire se pare foarte liberală, înținia în realitate la aducerea unei stări de lucruri plină de neorândueli, care neorândueli au și sguduit până în temelie viața provinciei românești Basarabia.

Libertat astfel deodată și fără nici o mai de aproape cercetare a lucrurilor și fără despăgubiri pentru proprietar, țeranul, care mai înainte avea oare-care drepturi asupra proprietății, devenia deodată proletar și rămânea numai „cu dreptul de a muri de foame” ori unde 'i-ar fi plăcut. Ear' boerul, sub aparență că el ar fi devenit încă mai stăpân pe proprietatea sa, rămânea fără brațe muncitoare.

Acest sistem agrar rusesc a fost, după-cum șiseram, dus la îndeplinire cu toată izbânda în Basarabia, cu toată deplinătatea spre ruina neamului românesc.

„Răpind această frumoasă provincie în 1812, Rusia declară pur și simplu emanciparea țeranilor nu pentru iubirea de libertate, ci cu scopul de a ruina pe boerii moldoveni. Atunci se vedură țeranii părăsind în masse așezămintele lor, — prin instigațiunea guvernului — și căutând în lungul și latul țerii pământuri ieftine. Această sdruncinare socială aduse cu sine întâia de toate o așa de mare scădere a prețurilor pământului, încât proprietarii ne mai putând, din cauza lipsei de brațe, nici a cultiva pământurile lor, nici a suferi grelele impositi financiare, cu care guvernul rusesc îi lovește, vîndură cu prețuri de nimic bunurile lor parte statului, parte cumpărătorilor ruși. Îndată-ce proprietățile intrară în mâinile Rușilor, guvernul își rupse masca; el forță pe țeranii de a se fixa și le impuse obligațiuni foarte grele, restabilind servitutea.”

Astfel boerul moldovean din Basarabia fu chinuit de deservirire. Astfel țeranul român din Basarabia fu sărăcit, fu aruncat în miserie și apoi înghințat cu totul servitutei rusești!

Pasagiul de mai sus noi 'l-am luat din scrierea, *Question économique des principautés danubiennes*, (Paris 1850) de N. Bălcescu.

Din rândurile acestea se vede lămurit cât de necreștinesce, cât de neomenește chiar se poartă Rusia cu popoarele, pe care le înghite și care numai morții sînt numite.

Da, e drept; suferă mult Românul transilvănean din partea îngâmfatului Ungur, dar' suferințele Basarabianului întrec ori-ce margini.

Să nu uităm deci frumoasa Basarabie și să dăm întotdeauna o lacrimă de frățească compătimire Românilor de preste Prut, ale căruia chinuri sînt mult mai grele decât cele ale Transilvăneanului; căci Transilvania e în Europa, dar' Prutul este hotarul apusean al Asiei.

CRONICĂ.

Numiri. Ministrul r. ung. de culte și instrucțiune publică a numit de profesori la gimnasul superior din Baia mare pe Alexandru Dergacs și Arpad Pösch — Ministerul r. ung. de justiție a numit de notar la trib. reg. din Turda pe Antoniu Pozsoni, până acum subnotar la acel tribunal; pe cancelistul dela

trib. din Sibiu Petru Cirlea de adjunct la cărțile funduare la trib. din Alba-Iulia; pe diurnistul Ioan Benedec de cancelist la judecătoria reg. din Huedin.

Transferare. Ministerul reg. ung. de justiție a transferat pe conducătorul cârșilor funduare din Vișeu-de-sus Ioan Géresy, în aceeași calitate la judecătoria regească din Baia-mare.

Oficieri de gloată. La cursul de învățământ pentru oficerii de gloate, care estimp se va ține în Budapesta, s'au înscris până acum șeptesprezece înși. Prelegerile se conduc de căpitanul de honveđi, Major.

Alegere de deputat în comitatul Brașovului. Se telegrafează din Brașov, că comitetul electoral al comitatului a defisit termenul pentru alegerea unui deputat în locul d-lui Imrich, care a resignat la mandatul său, ziua de 15 luna cur. n. Singurul candidat la acest mandat este până acum redactorul dela „Kronstädter Zgt.” dl Filtsch, care este aderent al partidului național săsesc.

„Luminătorul”, țiarul din Timișoara al partidului național român, care 'și-a fost sistat aparițiunea pe timp nehotărît, apare din nou și își deschide abonamentul în condițiunile de până acum.

Incidente. Ieri a trecut în piața mare o trăsură preste o femeie. Birjarul va fi pedepsit. — Un Poplăcean a dat asera pe la 8 1/2 oare cu calul preste un băiat, căruia însă — afară de spaimă — nu 'i-s'a întemplat nimic. Cal și călăreț au dispărut.

Examenle școlilor din Hațeg. Primim din Hațeg o corespondență detaliată despre decursul examenelor la școala poporală grănițescă de băieți și la școala comunală de fete de acolo. Regretăm, că din lipsa de spațiu și pentru lungimea acelei corespondențe nu o putem publica întreagă. Ne mărginim a extrage dintr'însa ceea-ce este mai esențial, că adevărul Românii hațegani sînt mulțumiți cu progresul făcut în școlile lor. Cât pentru școala grănițescă, corespondentul nostru laudă în termeni foarte călduroși atât conducerea exemplară a școlilor grănițesci, și în special îngrijirea neobosită a dlui president David baron Urs pentru ele, cât și zelul și capacitatea învățătorilor aplicați. Cu deosebire dl învățător Paul Olteanu se vede, că 'i-a mulțumit cu deservirire pe Hațegani prin activitatea sa conșciențioasă. Aproape nesfârșite sînt laudele, de care este părtaș instituțiunea dela școala comunală de fete d-ra Cornelia Lupu, în urma rezultatelor splendide ce a dovedit cu ocaziunea examenelor. Atât răspunsurile copilelor, cât și pronunțarea corectă a limbii românești și asemenea și lucrurile de mână femeiești se vede, că au mulțumit publicul și părinții aproape până la însuflețire. Ne bucurăm și noi când putem înregistra astfel de scrii din viața școlilor noastre, dar' ne pare rău totodată, că corespondentul nostru se vede îndemnat a constata, că există și în Hațeg, ca și în multe alte locuri, curente dușmănoase adevărate interese ale progresului școlar.

Afacerea steagului din Beiuș. Andor Beothy, vicecomitele comitatului Bihor, ca comisar regesc, cercetând cauzele afacerii steagului din Beiuș, a constatat, că nu se poate nimic imputa și nimic grav nu se poate aduce contra corpului profesoral în privința conducerii junimii studioase.

Canaanul Ungariei. De curînd am adus în țiarul nostru o notiță despre orașul Klingenberg din Germania, unde nu se plătesce dare de loc. O atare comună există și în Ungaria. După-cum scrie „P. N.”, satul O-Tura, în comitatul Nyitra, are atâtă venit anual, încât din el se acoper toate speșele comunale și se plătesce darea directă pentru toate familiile din sat. Din venitul anual în anul trecut, a plătit comuna dare directă și îndirectă 33.598 fl. și totuși a rămas un plus de 9189 fl. Din nefericire în „fericită Ungaria” există numai acest unic sat într'o stare atât de arcaică.

Earăsi cholera. De vre-o câteva zile țărele din Triest aduc earăsi scrii, că în Messina s'a ivit cholera. Autoritățile din acel oraș ascund însă lucrul, afirmând, că în cetate s'au ivit cazuri epidemice de gastroenteritis, dar' nu cholera. Se susține, că cholera a fost adusă pe o corabie, care venia din India. O cauză de căpetenie a relei stări sanitare în Messina e lipsa de apă, deoarece multe țevi ale apaductelor s'au rupt și magistratul n'a purtat de grije să le reparațe.

Earnă în Iulie. Dela băile din Karlsbad se scrie cu datul de 3 Iulie, că de două zile domnește pe acolo un frig atât de mare, încât vestimintele de earnă au ajuns la modă, ca indispensabile. De scaldă pe un atare timp, nici vorbă nu încape.

Opere noue de Carmen Sylva. Regina României va publica în curînd un volum nou, care va conține două lucrări: O tragedie și un vodevil.

Fortificarea Bucureștilor. Lui „Pester Lloyd” 'i-se telegrafează din București, că guvernul României a primit în principiu planul elaborat de maiorul Schumann pentru fabricarea cupolelor pancerate, necesare la fortificarea capitalei. Cupolele după sistemul Schumann sînt mobile și în direcțiune verticală, în privința scutirii soldaților și a tunurilor sînt egale cu cele stabile, ear' în privința capabilității de manevrare sînt chiar superioare acestora. Se ținea, că guvernul român a și început deja negocierile cu o firmă din străinătate pentru furnisarea cupolelor de acest sistem.

Marmoră albastră în România. Pe teritoriul comunei Câmpurilor, nu departe de gara Mărășesci, s'a descoperit o vîna de marmoră albastră, care s'a constatat a fi foarte proprie pentru lucrări de artă. „Galații” ținea, că exploatarea s'ar pute face tare lesne și că n'ar necesita cheltueli mari.

Șicanele unui general. Din Iași ni se scrie, că acel general, care acum un an a tăiat cu sabia nasul medicului ce-i curarizise soția și care la o inspecție a scos cu forța cismele din picioarele unui căpitan în fața frontului, fiind reprim în armată a inspectat zilele trecute garnisoana din Iași; între altele și regimentul 13 de dorobași, comandat de dl colonel Telean. Generalul căuta nod în papură ca să-și arete mărirea și puterea... ca, lovind în cei mici, să-și răsbune pe cei mari. În lipsa de alte neregularități, vedînd livretele soldaților legate, ceea-ce se usase la acest regiment de mai mulți ani în scop de a se păstra mai bine, a ordonat un arest de 10 zile (maximal ce a putut da) tuturor căpitanilor din regiment — Deși unii primise companiile abia de câteva zile. Asemenea a ordonat: să se anuleze livretele întregului regiment, să se înapoieze oamenilor prețul legăturii și să li se împartă livrete nouă în comput căpitanilor respectivi, ceea-ce se urcă la 400 le de fiecare căpitan. — Asupra acestei monstruoșități chiar colonelul a protestat — dar' înzadar. Tot asemenea lucruri s'au petrecut și cu ocaziunea inspecției celorlalte regimente, cu ai căror șefi nu stă generalul în bune relațiuni.

Căsătoria principelui de Battenberg. Țiarul „Truth” din Londra anunță căsătoria principelui Battenberg cu prințesa Victoria îndată după expirarea doliului; părechia va locui în Londra.

Constituirea și inactivarea „Reuniunii învățătorilor români-uniți din ținutul Lugoșului”.

Maxima pedagogică „viitorul e în mîna aceluia, în a cui e și școala”, face și între noi cuceririle sale, unele mai puțin, altele mai mult succese. Adevărul acestei maxime a adus cu sine ca instituțiunile din țările apusene și cu deosebire din savanta Germania, care vin în ajutorul școlii, să se transplante și la noi. Numai astfel a putut să ese la iveală diferitele categorii de reuniuni, a căror devisa este căutarea și promovarea mijloacelor educative și infructive.

Pe când însă în unele state instituțiunile acestea sînt emanațiunea guvernelor respective, în ale căror mîni e pus dulcele patriei și puterea creatoare, pe atunci la noi în statul nostru, întreprinderile cât de sublime în scopul lor, întimpină o droaie de dificultăți, pe care numai după decurgerea unor ani le putem alunga. Fie-ne martoră și numai cronica „Reuniunii învățătorilor români din diecesa Lugoșului”.

Prin aceasta am voit numai să mai accentuăm, că stagnarea intelectuală și depărtarea, în care ne aflăm de punctul înfloririi culturale, nu e de a ni se ascrie atât nouă, cât nedreptăților de tot felul ce ținem ni se fac.

Dar' cu toate acestea avîntul cultural din timpul mai recent, prin zelul unor mecenafi și sub scutul s. noastre biserici se ridică, deși încet, dar' sigur spre ținta sa. Eară noi fiii bisericii și ai națiunii române lucrăm bărbătește, fără a căuta mult în dreapta sau în stînga, ci numai când și când ne întrebăm de spor. Inima saltă în noi de veselie când obținem un succes, ear' alții se umplu de o invidie, în cazul acesta iertată, că încă nu pot realiza o dorință atât de ferbinte. De o așa dispozițiune spirituală vor fi fost și învățătorii români din diecesa, respective ținutul Lugoșului, când pe 21 Iunie n. c. au fost invitați de Preaveneratul nostru guvern diecesan pentru a se constitui și inactiva în reuniunea lor.

În speranța, că cesțiunea privește pe tot omul doritor de cultură și progres românesc cu permisiunea On. redacțiunii voiu să descriu demersul în termeni următori:

În ziua hotărîită, corpul didactic din ținutul Lugoșului în număr de 30, după „TeDeum”, condus de Ilustritatea Sa dl canonic Andreiu Liviu, s'a prezentat înaintea Ilustrității Sale d-lui episcop diecesan, spre a implora binecuvîntarea arhierescă și a-l ruga să fie protectorul reuniunii. Ilustritatea Sa dl episcop, în entusiasmul sur sacru și plin de viață tinerească, ne-a răspuns, că dorind a dorit constituirea și inactivarea reuniunii noastre, ne-a vorbit despre misiunea și referențele noastre ca corp și reuniune, ne-a incitat spre ce e frumos, nobil și mareț, apoi dându-ne binecuvîntarea arhierescă, ne-a dorit succes strălucit.

Cătră 10 oare ne-am dus la școala gra-cat. din Lugoș, unde s'a ținut adunarea; aci s'a ales biroul și comitetul, proclamându-se președinte ad-hoc Ilustritatea Sa dl Andreiu Liviu. Înainte de a procede la alegere s'a invocat darul Spiritului sfînt prin imnul „Împărate ceresc”, apoi președintele ad-hoc a rostit un clasic discurs despre educațiunea antică și modernă, despre scopul și mijloacele educațiunii. Am auzit întonându-se despre amorul și fidelitatea ce datorăm patriei, sîntei noastre biserici și dulcei noastre națiuni.

În sensul statutelor, biroul și comitetul este a se compune din persoane din centru și

ad. Nr. 162/1888.

[596] 3-3

Concurs.

Devenind vacante cu 1 Septembrie a. c. st. n. la școala civilă de fete cu internat a „Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român“ 3 posturi de învățători, dintre care unul va fi numit și director, un post de învățătoare și postul de directoră a internatului, pentru ocuparea acestora se exerce prin aceasta concurs.

A. Doritorii de a ocupa vre-unul dintre posturile de învățători (învățătoare) au să prezente următoarele documente:

- a) atestat de botez;
b) document despre calificarea cerută prin legea statului (§ 103 al art. de lege XXXVIII din 1868) pentru ocuparea de posturi de învățători la școala civile;
c) o arătare în scris despre studiile pregătitoare și despre ocupațiunea de până acum;
d) arătarea specialității, pentru care este pregătit cu deosebire, și
e) fiind limba română limba de propunere, să dovedească, că posed perfect limba română în vorbire și în scriere.

Pentru postul de învățătoare se cere, prelungă calificarea amintită mai sus, și calificare specială pentru lucrul de mână și vârsta de cel puțin 20 ani.

Concurenții, care vor dovedi aptitudine specială în privința cunoașterii și a limbii germane, franceze, a gimnasticii sau altei specialități de școală, vor avea preferență între cei alții cu pregătiri egale.

Fiecare concurent, care va fi ales învățător sau învățătoare, se obligă a propune până la maximum de 30 oare pe săptămână.

B. Fiutoarea directoră va avea să dovedească:

- a) că e femeie cultă;
b) că e mai înaintată în etate și necesătorită (eventual ved. fără prunci), și
c) că e versată în economia de casă.

ad A. Cu posturile de învățători sunt împreunate următoarele beneficii:

a) învățătorilor salariu anual de câte 700 fl. v. a. și 150 fl. v. a. bani de cuartir;

b) învățătoarei, prelungă întreaga întreținere în internat (vipt, locuință, încălzit, luminat, spălat) salariu anual de 400 fl. v. a.;

c) învățătorului numit director adaus la salariu de 100 fl. v. a. pe an și adaus de 50 fl. v. a. pe an la banii de cuartir.

ad B. Cu postul de directoră a internatului sunt împreunate următoarele beneficii;

a) prelungă întreaga întreținere în internat (vipt, locuință, încălzit, luminat, spălat) salariu anual de 400 fl. v. a.;

b) adaus la salariu de 100 fl. v. a. pe an.

Concursurile, însoțite de documentele numite mai sus, să se prezente subsemnatului comitet până la 31 Iulie st. n. a. e.

Din ședința comitetului „Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român“, ținută în Sibiu la 23 Iunie 1888.

În lipsă de președ.:

G. Baritiu. Dr. Ioan Crișian, secretar II.

Advertisement for 'Hârtia de țigarete LE HOUBLON' featuring a logo and text: 'Cea mai bună [448] 30', 'e veritabilul LE HOUBLON', 'fabricat francez de CAWLEY & HENRY, în PARIS', 'A se feri de imitațiune.', 'Acestă hârtie se recomandă cu căldură din partea domnilor Dr. I. I. Pohl, D. E. Ludwig, D. M. Lippmann profesori de chimie la universitatea din Viena, pentru curățenia sa absolută și pentru că nu are în compoziția sa nici o materie stricăcioasă.'

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Se recomandă de premii pentru școalele populare.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Piperuș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărăniul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
14. Bunica de Bojena Nēmcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndărănic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vēntură-Feară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpărătoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedie de Moliere. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuci-împērat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împērateasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin pēcarul. Poveste de Nicolae Trimbișoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Iunie 1888.

Table with multiple columns showing train schedules between various cities like Budapest, Arad, Sibiu, and Cluj. Columns include train type (Tren de persoane, Tren accelerat, Tren omnibus, Tren mixt) and departure times.